Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

I Dag.

(Fra „the Millennial Star".)

„Opsættelse er Tidstyveri."

Dr. Young.

Der er hos mange Mennesker en Tilbøielighed til at opsætte Udførelsen af det Nærværendes Pligter til en beleiligere Tid — et Charaktcertræk, som kunde kaldes „iboende Dovenskab," til hvis Forsvar den Forsømmelige altid har hvilketsomhelst Forraad af „Grunde" paa rede Haand for at bevise, hvorfor Pligterne kunne opsættes, ja endog, hvorfor de burde opsættes til en mere passende — det er en mere behagelig eller beleilig — Tid, som maaskee aldrig kommer.

Dersom denne Tilbøielighed ikke bevirkede nogen Skade, kunde det være morsomt nok at iagttage alle de Kunstgreb og Paafund, hvilke den bedragerske Dovenskab tager sin Tilflugt til, for at undgaae den nødvendige Anstrengelse, som Udøvelsen af Hverdagslivets Pligter kræver; men Størrelsen af den virkelige Elendighed, den afstedkommer, tilligemed al den Skade og Synd, den i saa rigeligt Maal er Ophavet til, forbyder os at see igjennem Fingre med den; vor sunde Sands for det Rette og Rigtige nøder os til at modarbeide den med den største Strenghed, og paapege de Onder, som enten middelbart eller umiddelbart flyde deraf. Den Kjendsgjerning, at endog gode Mennesker give efter for dens søvndyssende Egenskaber, tilskynder os end mere at paapege dens fordærvelige Virkninger, og ved tydelige Exempler at paavise de Onder, som i rigeligt Maal flyde deraf.

Det er bleven bemærket af en Historieskriver, at da Napoleon angreb Wellington paa Waterloos mindeværdige Slagmark, mødte han for første Gang Een, der forstod at vurdere Minuterne ligesaa vel som han selv; og begge disse store Krigeres Løbebane viser, at de tilfulde forstod Vigtigheden af at benytte Tiden, og at varetage enhver Pligt i dens rette Tid, aldrig opsættende til Morgendagen, hvad den nærværende Dag krævede.

„I Dag" er for os det vigtigste Afsnit af vor Tilværelse. Den oprinder fuld af Kundskab om det Forbigangne, som med advarende Finger peger hen paa Tidens hurtige Flugt. Den har Indflydelse paa vor Skjebne i Fremtiden, som enten kan blive mørk, haabløs og elendig, eller ogsaa

en Evighed af Held og Lyksalighed, alt eftersom den nærværende Dag er bleven vel anvendt, eller misbrugt til Synd og Pligtforsømmelse. Sandheden heraf kan bevises ved det praktiske Livs Erfaring. En Arbeider, f. Ex., hvis Beskjeftigelse er af den Beskaffenhed, at han er Herre over sin Tid, bortødsler de første Dage af Ugen i Lediggang, i Fornøielser, eller med Lapperier, som Intet kaster af sig. Længere hen i Ugen finder han, at det overskrider hans Kræfter at udføre det foresatte Arbeide. Han driver paa og „overanstrenger sig" for at indhente den forsømte Tid; men, medens han nedbryder sin Helbred, er han dog ikke istand til at udføre saa meget Arbeide, som er nødvendigt, for at sammes Fortjeneste kan dække hans Behov; hvorfor Løverdagen bringer Nedslagenhed og Legemslidelser og en afkortet Ugeløn til Skade baade for ham selv og hans Familie.

Om han nu bærer Navnet af en Hellig, har han nogensinde givet sig Tid til at overveie de indgribende Følger, der komme af en saadan tilsyneladende ringe Aarsag. Uden at tale om den Sygelighed og Lidelse, som Dovenskab saaledes bevirker, tilligemed Paaskyndelsen af en altfor tidlig Død, udspringer der ogsaa fra den andre Onder, hvis Virkninger strække sig hiinsides Graven, og udøve deres Indflydelse i den evige Verden. Har han for det Første fattet, at den Dovne paadrager sig Guds Mishag og Vrede, og at vi ere ansvarlige Huusholdere baade over vor Tid og vore Evner, saavelsom over vore Midler og Talenter? Forstaaer han tillige, at vi ikke alene skulle være flittige til at erhverve Midler, men ogsaa anvende dem paa en fornuftig og oeconomisk Maade til Gavn for sig selv og Guds Riges Opbyggelse? Dersom alle hans Sparepenge vare blevne indsatte i Emigrationsfondet, vilde det, om end langsomt, være bleven forøget; og naar Veien til Zion var fri for Hindringer, kunde han med sin Familie have forøget Toget af de Udfriede, som flye til deres beskikkede Samlingssteder, syngende en evig Glædes Sange. Og har det endvidere indpræget sig levende i hans Sind, at Giveren af Helbred og Styrke fordrer, at disse Velsignelser skulle anvendes paa den fordeelagtigste Maade, saa at en rigelig Tiende kan ydes for at fremme Guds Planer til hans Folks Forløsning, og at det, at spilde Tiden unyttigt, er en Uredelighedshandling mod Gud, som derved berøves den Tiende, hans Lov kræver.

Skulde Nogen forsætlig handle saaledes, erindres de om, hvorledes det gik Ananias og Saphira, hvilke kom under Fordærverens Magt, fordi de forsøgte paa at bedrage Retfærdighedens Aand, og besvige Gud. Herrens Velbehag og Velsignelse er ikke for dem, som sige, at de give Herren, hvad ham tilkommer, medens de sviigagtigt tilbageholde Noget, eller ikke betale deres fulde Tiende. Og om de end ikke ligefrem holde Noget tilbage af deres Fortjeneste, besvige de dog i Virkeligheden Herrens Skatkammer for det, som retmæssig tilkommer det, ved ikke at benytte Tiden paa en gavnlig og hensigtssvarende Maade, og Saadanne ville tidligere eller sildigere komme til den Erkjendelse og Erfaring, at „den Herre Gud er en nidkjær Gud" — nidkjær saavel for den Dyrkelse, Tilbedelse og Lydighed, hans Børn skylde ham, som ogsaa for sin Kirkes og sit Riges Interesser paa Jorden.

En viis Poet har sagt:

„Vær viis og anvend vel din Tid „i Dag,"
Maaskee Du ikke seer en Morgendag."

Uagtet Sandheden heraf bekræftes ved mange advarende Exempler, som forekomme omkring os i Hverdagslivet, gives der dog dem, som tumle sig i Fornøielsens bedøvende Runddands, eller ogsaa spilde Tiden til unyttige Ting, medens de opsætte

det Nærværendes vigtigere Pligter til en beleiligere Tid — „de æde og drikke, bortgifte og tage til Ægte" iblandt dem, som letsindigen ile sin Undergang imøde, og smigre sig med, at det er tidsnok at afbryde sin Omgang med denne Verdens Børn, hvis fordærvelige Exempler have lokket dem hen paa forbudne Stier, naar den Tid kommer, da de kunne byde Hjem og Fædreland Farvel, og flye fra Ødelæggelsen, som venter dem, der ikke ville omvende sig.

O, I Uvidende, troe I, at den Tid nogensinde kommer, at I kunne nyde sand og varig Lyksalighed, hvad enten I ere iblandt Guds Folk paa Jorden, eller iblandt de salige Hedengangne, dersom I forsømme den nærværende Tid? Om I end bleve hjemsamlede til Zion, vilde I finde, at det Sted ikke er efter Eders forvendte og utidige Attraaer. Der ere de Trofaste fuldelig bevidste om Tidens Værd. De see Guds Riges hurtige Fremadskriden og den uundgaaelige Nødvendighed af, at den nærværende Dag bliver godt afbenyttet, eftersom hver Dag bringer forøget Ansvarlighed, og lægger vedvarende Beslag paa deres Evner og Kræfter, der ere i en stadig Udvikling, som en Følge af den sande Fremadskriden.

Den viseste Mand, som nu lever paa Jorden har sagt: „Dersom jeg er frelst i Dag — dersom jeg i Dag er, som jeg bør være for min himmelske Fader, og holder saaledes ved hver Dag, saa er jeg frelst evindeligen." Ingen maa stole paa, at han kan opfylde „i Morgen," hvad han har forsømt „i Dag," thi hver Dag paalægger os Pligter, hvilke det er nødvendigt at opfylde saaledes, at man kan have den Hellig-Aands trøstende Forsikkring, at Gud er tilfreds med vor Stræben og Agtpaagivenhed.

Een af de daglige Pligter er ogsaa at see fremad med Fornuftens Øie paa de Omskiftelser, vi, som Medborgere i Guds Rige, skulle komme til at gjennemgaae, og berede os for samme, saa at de ikke skulle komme uforvarende over os. Ingen fornuftig Feltherre vilde i en brændende Krig tillade, at hans Tropper overlod sig til sorgløs Ro og Mag, fordi Fjenden ikke var lige ved hans Leir, eller fordi Krigslarmen ikke lød i hans Øren. Han vilde derimod være aarvaagen og paapasselig, udstille Skildvagter og Forposter, og udsende Speidere for at faae Kundskab om alle Fjendens Bevægelser, og tillige lade sine Folk sysselsætte sig med Forberedelser til at kunne udføre de Planer, som hans Dygtighed, Indsigt og Omtanke forudsaae som nødvendige. Han vilde saaledes ikke alene opfylde det Nærværendes Pligter, men ogsaa lægge Planer og berede sig til at kunne møde Fremtidens Begivenheder.

Saaledes vil heller ikke nogen Hellig henfalde til ligegyldig Uvirksomhed og indbilde sig, at Gud vil bevirke vor Udfrielse, udføre sine Hensigter og opbygge sit Rige paa Jorden, uden nogen anden Medvirkning fra vor Side, end at vi skulle troe, og, naar Riget er opbygget og Seiren vunden, træde frem og erholde Belønning for Arbeide, som vi ikke have udført.

Da Jesus sagde: „Bekymrer Eder ikke for den Dag i Morgen," var denne hans Forskrift kun anvendelig i en indskrænket Forstand, og havde nærmest Hensyn til hans Disciple, der skulde gaae ud uden Pung eller Taske, alene stolende paa, at han, som styrer og leder alle Ting til det Gode for dem, som tjene og adlyde ham, skulde aabne Menneskenes Hjerter og Huse for dem, saa at deres daglige Behov skulde blive afhjulpne. Efterdi de vare kaldte til aldeles at opoffre sig for Evangeliets Tjeneste, bød han dem, ikke at besvære sig med Uro og Ængstelse for deres Ophold i Fremtiden, thi han havde

givet dem den Forjættelse, at de ikke skulde mangle. Men den samme Formaning indbefatter tillige den Mening, at Pligterne for den Dag „i Dag“ vare af høieste Vigtighed, og, hvad dem angik, bestod i at prædike Evangeliet, ære Kraften af deres guddommelige Kald og forkynde om Guds Riges Komme.

Der er ogsaa andre Maader, hvorpaa nærværende Æmne kan belyses. Lad os atter tale om Spare-Emigrationsfondet. Dette er en Indretning, som er oprettet ved Guds Viisdom formedelst Præstedømmet, og hvorved de Fattige i alle Lande og alle Klimater kunne yde en kraftig Hjælp til deres egen Hjemsamling og Udfrielse fra de trykkende Omstændigheder, hvorunder de lide. Mange Bække smaa, danne en stor Aa. En Samling af Skillinger, Mark og Dalere vil give Besidderen en forholdsviis Magt; thi eftersom Penge er Drivekraften i Verden, og Midlet i Forretningslivet, saa følger deraf, at jo større Midler man samler, desto mere Godt kan man udrette, og omvendt. Atter, ved Fleres forenede Bestræbelser kan Meget udrettes med Lethed, som den Enkelte forgjæves vilde øde hele sin Levetid paa. Vigtigheden af nævnte Fond er bleven talt og skrevet om mange Gange (i England). De Helliges Opmærksomhed er bleven henvendt paa den Kjendsgjerning, at deres Sparepenge, samlede og indsatte under Præsidentskabets Bestyrelse, kunde udløse Hundreder, som vilde komme i en bedre Stilling hjemme, hvor de kunde udrette meget Mere, end de nogensinde blive istand til her. Desuden har den flittige Sammensparer den Tilfredshed at vide, at hvad han saaledes har samlet, kan blive anvendt til hans Nytte; hvorimod den, som har ødelagt sine Sparepenge til unyttige eller undværlige Ting, har den Bebreidelse, at han ikke har udrettet noget Godt, hverken for sig selv eller for Andre. Hvor ofte forsømme vi ikke Efterlevelsen af den Grundsætning, at „vel anvende den nærværende Dag.“ Beslutning efter Beslutning fattes, at „næste Uge,“ eller „næste Maaned“ vil jeg begynde at samle Noget til Sparefondet, medens Dag efter Dag, Uge efter Uge gaaer hen, uden at man tager fat paa Tingen, og Beslutning fattes og Beslutning brydes, og hvad man kunde sammensparet, gaaer tilspilde. Værdien af Eenskillinger, Fireskillinger osv., synes saa ringe i Manges Øine, og Faa forstaae, hvad der kunde udrettes ved at sammenspare Skillinger. Antag, at 20,000 Hellige sparede hver 4 Skilling ugentlig, saa vilde det for eet Aar udgjøre 43,333 Rdlr., og kunde de spare 16 Skilling ugentlig, saa vilde det udgjøre en aarlig Summa af 173,332 Rdlr. Hvor meget Godt kunde ikke udrettes med en saadan Sum, og hvor vilde ikke Emigrationsfondet voxe paa nogle faa Aar! Enhver trofast Hellig vilde glæde sig i Zion, og hjælpe til at opbygge Guds Rige der; og alt dette kunde udføres ved at være omhyggelig med Tidens rette Afbenyttelse og med vore Midlers rette Anvendelse, idet vi ikke forsømte nogen Leilighed til at samle Midler, og at spare til vor Emigrationsfond det, som vi ikke nødvendigviis behøvede til vore daglige Fornødenheder.

Vort omhandlede Æmne kan endvidere belyses ved at henvise til Tiendeloven. Det hænder undertiden, naar haarde Tider indtræffe for at prøve de Helliges Tro og Trofasthed, og Fortjenesten er ringe, at Somme lade sig forlede til at afknappe Tienden, i den Tanke, at betale det Afknappede, naar Tiderne blive bedre, men de forglemme, at Gjelden forøger sig, og at det tilsidst overstiger deres Evner at erstatte deres fulde Tiende. Ved at handle saaledes vise vi en svag Tro og Mangel paa Tillid til Herren, som har lovet at

gjøre Udvei for sit Folk, og vi fornærme derved vor Gud, som er retfærdig og sanddru. Der gives Ingen, der er bekjendt med Huusholdningsanliggender, uden han jo veed, hvor vanskeligt det er at afbetale Gjeld, som er voxet til nogen Størrelse, naar man har en Familie at forsørge. Det samme kan siges, om man paadrager sig Tiendegjeld. Ere vi derimod nøiagtige i at betale vor fulde Tiende, i Forhold til vor Fortjeneste, og saaledes give Gud, hvad Guds er, og have vi tillige afbenyttet den Tid „i Dag" paa den rette Maade og trofast udført de os paahvilende Pligter, skulle vi erfare den Israels Helliges Velsignelser i Dag; og idet alle vore Foretagender og Attraaer ere helligede for ham, ville de vorde velsignede, Pligtens Sti vil vorde let for os, vore Nydelser forsødede, og Hverdagslivets Besværligheder formildede, og naar Trangens og Lidelsens Dage komme, vil det guddommelige Forsyn, formedelst sin Mellemkomst tilsende Vederqvægelse og Trøst, thi Faderens Øie hviler paa sine trofaste Børn, og vaager over de Helliges Velfærd.

Det kunde ikke gaae an, at sidde ned i Ro og Magelighed og grunde paa den Herlighed, som venter os i de evige Verdener, og forsømme de Pligter, som nu hvile paa os. Dersom vi skulde gjøre saaledes, vilde vi aldrig komme til at nyde det evige Livs Herlighed. Og om det end er godt i Aanden at skue hen paa den tilkommende Storhed og Herlighed, som venter de Trofaste, for at opmuntre os til Nidkjærhed og opflamme os til ædle og gode Handlinger, saa maae dog disse udføres her, og Grundvolden lægges nu for den tilkommende Herlighed hisset.

Dette er en Fremgangsmaade, som fulgtes af alle Ædle og Store i Fortiden, og som følges af Herrens Tjenere nu. Denne Vei er fulgt af Jesus og hans Tilhængere; af Joseph og hans Tilhængere; af Brigham og hans Medarbeidere. De led og kjæmpede, og Mange af dem have lidt Martyrdøden; de bare Forfølgelse, Forhaanelse og umenneskelig Behandling; de sparede hverken Arbeide eller Møie; og Mange af dem slider endnu og arbeider her paa Jorden, „seende hen til Belønningen," men altid iagttagende Opfyldelsen af Pligterne for „i Dag," idet de vide, at det Nærværende alene tilhører dem, og at de maae arbeide, medens det hedder „i Dag;" thi Natten kommer, da Ingen kan arbeide.

Dersom vi ønske at dele Herligheden med dem — dersom vi ønske at blive kronede med det evige Livs Krone, saa maae vi gaae den samme Vei, idet vi stadigen følge det Spor, de have anviist, forvissede om, at vor Saliggjørelse og Ophøielse maa forarbeides paa samme Maade som deres; og ligesom de, der ere gangne bag Sløret, nyde Frugterne af deres Arbeide, saaledes „skulle vi ingenlunde miste vor Løn," om vi trofast indtil Enden følge deres lysende Exempel.

Bemærkning.

Vi lægge ovenstaaende Stykke paa de Helliges Sind. Tiden er en kostbar Guds Gave, for hvis rette Anvendelse vi skulle gjøre Regnskab. Nøisomhed, Maadehold, Arbeidsomhed og Sparsomhed, forenet med Gudsfrygtighed, ere Dyder, der skulle pryde en Hellig. (Redaktionen.)

Guds Regjering
af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 60.)

12te Capitel.

Følgerne af Christi Riges Oprettelse eller Guds Regjering paa Jorden.

Da vi nu have sagt saa meget om Riget, komme vi nu til vor sidste Afhandling: „Hvad vil blive Følgerne af Christi Riges Oprettelse eller Guds Regjering paa Jorden?"

Dette er i Sandhed et stort og vigtigt Spørgsmaal, og udfordrer alvorlig og besindig Overveielse. Hvis Verdens Forfatning ikke er bedre efter al denne Nød, Gjenvordighed, Krig, Blodsudgydelse og Opoffrelse af Menneskeliv, maa Mennesket visseligen være i en ulykkelig og haabløs Tilstand. Hvis det ikke er andet end een af de Forandringer fra een Slags Regjering til en anden, som Mennesket kan bevirke, og hvis vi fremdeles skulle have Krig, Blodsudgydelse og Uorden, og boie os under Tyranners Luner, eller Pøbelvældet, saa ere vore Udsigter i Sandhed mørke og vore Forhaabninger forgjæves; da kunne vi ligesaa gjerne „æde og drikke, thi imorgen døe vi;" thi, som vi allerede have viist, selv under den bedste menneskelige Regjering, maatte vi fremdeles være udsatte for alle de Onder, som ere uundgaaelige i Kjødet, uden noget Haab om Forløsning. Men dette er ikke blot en øieblikkelig, kortvarig Forandring; det er Noget, som Gud har besluttet førend Verdens Skabelse, med Hensyn til Jorden og Mennesket, nemlig Satans Fængsling, de Ugudeliges Tilintetgjørelse og Guds Regjering; eller med andre Ord, at sætte den moralske Verden i samme Stilling som den physiske, d. e. under den Almægtiges Bestyrelse. Det er Afskaffelsen af Krig, Blodbad, Elendighed, Sygdom og Synd, og Indførelsen af et Fredens, Retfærdighedens og Lyksalighedens Rige. Det er Jordens og Menneskets Tilbagebringen til deres oprindelige Herlighed og forrige Ypperlighed; i Korthed, „alle Tings Gjenoprettelse, omtalt af alle Propheterne fra Verdens Begyndelse af."

Gjenoprettelse maa have Hensyn til Noget, som har været til før; thi om det ikke har været til før, kunde det ikke gjenoprettes. Jeg kan ikke beskrive dette bedre, end Parley P. Pratt har gjort i sin „Advarsels Røst," og skal derfor gjøre følgende Udtog:

„Dette er een af de allervigtigste Gjenstande, Mennesket kan tænke paa, og forstaaes maaskee ligesaa lidt i vore Dage, som nogen anden prophetisk Gjenstand. Men hvor meget den end ringeagtes nu for Tiden, saa var den dog eengang Grundlaget for de Helliges Tro, Haab og Glæde. Det var deres rigtige Begreber om denne Gjenstand, samt deres urokkelige Tro derpaa, der styrkede dem i alle deres Foretagender. Deres Tanke var eengang bleven fæstet paa denne Gjenstand, og de kunde ikke bevæges i deres Beslutning; deres Tro var urokkelig, deres Glæde var bestandig, og deres Haab var et sikkert og standhaftigt Anker for Sjælen, og naaede ud over Tiden. Det var dette, der satte dem istand til at glæde sig midt under Trængsel, Forfølgelse, Sværd og Ildsluer; og ved Betragtningen heraf var det, at de med Glæde opoffrede alt deres jordiske Gods, og vankede om som Fremmede og

Udlændinge paa Jorden. De søgte et Land, en Stad og en Arv, som Ingen uden de Hellige nogensinde har tænkt paa, forstaaet eller haabet.

„Vi kunne ikke nøiagtig forstaae, hvad der menes med Gjenoprettelse, med mindre vi forstaae, hvad der er tabt eller afskaffet. Naar en Prophet taler om alle Tings Gjenoprettelse, mener han, at alle Ting have undergaaet en Forandring, og skulle blive oprettede igjen, eller blive som de før vare.

„Først bliver det da nødvendigt for os at betragte Skabelsen, som den fremkom i Reenhed fra Skaberens Haand, og dersom vi da kunne opdage den sande Tilstand, i hvilken den først existerede, og forstaae Forandringerne, som siden efter have fundet Sted, da ville vi være istand til at forstaae, hvad der skal gjenoprettes, og naar vort Sind saaledes er forberedt, da ville vi forvente netop de Ting, der skulle skee, og ikke staae Fare for i Uvidenhed at opløfte vor svage Haand og imodstaae Guds Værk.

„Vi ville da først betragte Jorden, dens Overflade, Klimater og Frembringelser.

„Da Gud havde skabt Himmelen og Jorden og gjort Adskillelse imellem Lys og Mørke, var den næste store Befaling til Vandene, 1 Moseb. 1, 9. „Og Gud sagde, Vandene under Himlene samles til eet Sted, saa at det Tørre sees; og det skete saa." Heraf lære vi en forunderlig Sandhed, som ikkun meget Faa kjende eller troe i denne formørkede Tidsalder. Vi lære, at Vandene, som nu ere adskilte i Oceaner, Have og Indsøer, da vare samlede i eet stort Ocean, og følgelig, at Landet, der nu er sønderrevet og adskilt i Continenter og utallige Øer, da var et stort Continent eller Legeme, ikke adskilt, som det nu er.

„For det Andet høre vi, at Herren udtaler om Jorden og Alt, hvad han havde skabt paa den, at det var meget godt. Af dette lære vi, at der hverken var Ørkener, eller ufrugtbare Egne, eller stillestaaende Moradser, eller ujævne, afbrudte eller knudrede Høie eller store Bjerge, bedækkede med evig Snee; og ingen Deel af den var beliggende i den kolde Zone, saa at Klimatet derved blev ubehageligt, Landet ufrugtbart og hjemfalden til evig Vinter, eller en evig Fængsling ved Iis; men den hele Jord var sandsynligviis een stor Slette med jævne Høie og Dale, der vare vel skikkede til Agerdyrkning, medens Klimatet var behageligt afvexlende med Varme og Kulde, Vaadt og Tørt, hvilket tjente til at krone Aaret med desto større Mangfoldighed af Producter, der alle vare til Gode for Mennesker, Dyr, Fugle og Kryb; medens ethvert Vindpust medførte den behagelige Vellugt af de blomsterklædte Sletter eller de duftende Skove, og den hele Skabelse af dyriske Væsener aandede idel Sundhed, Fred og Glæde.

„Dernæst lære vi af 1 Moseb. 1, 29. 30.: „Og Gud sagde: See, jeg har givet Eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke ere Træers Frugt, som have Sæd; de skulle være Eders til Spise. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himmelen, og ethvert Dyr, som kryber paa Jorden, hvori der er Liv, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde; og det skete saa."

„Af disse Vers lære vi, at Jorden hverken frembragte væmmelige Urter eller giftige Planter, eller ufrugtbare Torne og Tidsler. Enhver Ting, som voxede paa Jorden, var just skikket til Føde for Mennesker og Dyr, Fugle og Orme, og al deres Føde var Vegetabilier; Kjød og Blod var dem ikke tilbudt at gotte sig med, eller til Mættelse for dem. Dyrene paa Jorden levede i fuldkommen Harmoni med

hverandre; Løven aad Straa ligesom Oxen, Ulven boede med Lammet og Leoparden laae ved Siden af Kidet; en Ko og en Bjørn græssede tilsammen, medens deres Affødninger hvilede i fuldkommen Sikkerhed under Skyggen af de samme Træer. Alt var Fred og Enighed, og Intet til Skade eller Forstyrrelse paa hele det hellige Bjerg.

„Og som Kronen paa det Hele, see vi Mennesket, skabt i Guds Billede og ophøiet i Herlighed og Magt, med Herredømme over al den store Skabelse af dyriske Væsener, der vrimlede paa Jorden, medens han paa samme Tid beboede en skjøn og velvandet Have, i hvis Midte Livsens Træ stod, til hvilket han havde fri Adgang; han stod for sin Skabers Aasyn, samtalede med ham Ansigt til Ansigt, og beskuede hans Herlighed, uden nogen mørk Sky imellem. O! Læser, betragt et Øieblik denne skjønne Skabelse, iklædt Fred og Overflødighed. Jorden var opfyldt med uskyldige Dyr, som glædede sig paa Sletterne; Luften var opfyldt med skjønne Fugle, som aldrig ophørte med at lade Luften gjentone af de yndigste Melodier; og Alle vare deres retmæssige Overherre underdanige, som frydede sig over dem; medens Mennesket i en behagelig Have, der var Hovedsædet for hele Skabelsen, sad paa dette vidtudstrakte Riges Throne og regjerede over al Jorden med uimodsigelig Ret, medens Legioner af Engle leirede sig rundt om ham og lode deres glade Stemmer sammensmelte i taknemmelige Glædes- og Frydesange og høie Jubelraab. Ikke et Suk eller nogen Veeklage hørtes nogensteds i den ganske Udstrækning; ei heller var der Sorg, Smerte, Taarer, Bedrøvelse, Sygdom eller Død; ingen Tvedragt, Krig eller Blodsudgydelse; men Fred kronede Aarstiderne, som rullede frem, og Liv, Glæde og Kjærlighed herskede over al hans Gjerning. Men ak! hvor denne Tilstand dog er forandret.

„Det bliver nu min smertelige Pligt at paapege nogle af de store Forandringer, som have fundet Sted, samt hvad der har bragt Jorden og dens Indbyggere ned til deres nærværende lave Tilstand.

„Mennesket faldt fra sit ophøiede Standpunkt for Gud, da han gav efter for Fristelse, og dette Fald havde ikke alene Indflydelse paa Mennesket, men paa hele Skabningen, og foraarsagede adskillige Forandringer. Han blev forviist fra sin Skabers Ansigt, og et Slør nedlodes mellem dem, og han blev dreven ud fra Edens Have for at dyrke Jorden, som da blev forbandet for Menneskets Skyld og skulde begynde at frembringe Torne og Tidsler, og i sit Ansigts Sved skulde han erhverve sig sit Brød, og med Sorg fortære det alle sine Livs Dage, og tilsidst vende tilbage til Støv. Men Evas Forbandelse var, at hendes Kummer og Undfangelse skulde mangfoldiggjøres, og hun skulde føde med Smerte, og imellem hendes Sæd og Slangens Sæd skulde der være et bestandigt Fjendskab; hendes Sæd skulde sønderknuse Slangens Hoved, og Slangen skulde saare hans Hæl.

(Fortsættes.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Vi henlede Præstedømmets Opmærksomhed paa nedenstaaende Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool om:

Prædikeforsamlinger. Den store Gud og Fader for Menneskeslægten har begyndt i denne Tidsalder sit herligste, omfangsrigeste og vigtigste Arbeide iblandt Menneskenes Børn. I dets Udvikling vil det overgaae enhver anden Gjerning, som hidindtil er udført paa Jorden, og vil omfatte Alt i sit Omraade. Denne Gjerning eller dette Arbeide er intet mindre „end alle Tings Gjenoprettelse." Det er af saadan Vigtighed i Guds Forløsningsplan, at Paulus erklærede det for at have været et Emne, hvorom alle de hellige Apostler have talet siden Verdens Begyndelse. Han siger endvidere, at det skulde være forenet med Menneskens Søns anden og herlige Tilkommelse, og fremstiller det som et Værk, der skal krone den Almægtiges Gjerninger i Jordens og dens Beboeres nærværende Prøve-Tilstand. En ny Uddeling eller Huusholdning er bleven aabnet, og sammes Nøgler overdraget til Mennesket.

Det er intet mindre end „Tidernes Fyldes Huusholdning," eller Tiden, naar det store Gjenoprettelses-Arbeide skulde udføres. Paulus, idet han taler om denne Huusholdning, udmærker dens Vigtighed og Omfang ved at berøre, at under dens Fremadskriden vil Gud „samle Alt under eet Hoved i Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden." Forberedelsen til det evige og universelle Rige, som blev viist Kong Nebucadnezar som et Billede i en Drøm, hvilken udlagdes af Daniel, og derved aabenbaret for os som Guds store Gjerning i de sidste Dage, er bleven begyndt. Spiren til hiint mægtige Rige er bleven plantet, og dets Skud vil om ikke længe skyde frem, faae Anseelse iblandt Jordens nationale Træer og voxe indtil det tilsidst skal fylde hele Jorden, og alle Herredømmer skulle tjene og adlyde Herren.

Der ere mange Omstændigheder og Begivenheder, der ere forbundne med denne store Kjendsgjerning, og hvoraf nogle allerede ere opfyldte, medens de fleste tilhøre Fremtiden. Nogle af disse Omstændigheder ere følgende: Den Almægtige har opreist sin store Sidste-Dages Prophet og overdraget ham Nøglerne til denne Tidernes Fyldes Huusholdning, som skal udføre alle Tings Gjenoprettelse. Denne Prophet er Joseph Smith. Der gives mange Tusinder, som troe paa hans guddommelige Sendelse, og som have hengivet sig til det Arbeide, som han begyndte, og for disse bærer Aanden Vidnesbyrd om Værkets Sandhed. Zion og Zions Folk maa grundfæstes; de Sidste-Dages Hellige have været beskjæftigede med at tilveiebringe dette i mere end en Fjerdedeel af et Aarhundrede. En stor Udsamling af Folk fra alle Nationer skal udføres i de sidste Dage; de Hellige have nu i tyve Aar været beskjæftigede dermed. Dette Folk har ogsaa allerede en mærkværdig Historie, fyldt med forbausende Begivenheder, hvilke det vilde fattes os Tid og Leilighed at berøre. Vi ville kun bemærke, at i Forening med dette omfangsrige Værk er der bleven aabenbaret en saadan Mængde af Grundsætninger, en saadan Flod af Lys, og et saa fuldkommet System, der tilsammen gjør de Sidste-Dages Helliges Religion til den største, som Menneskeslægten nogensinde besad.

Det er af stor Vigtighed, at Verden skulde høre om de store Ting, som Gud er i Færd med at udføre, og at de Retskafnes Øren skulde høre Lyden af Evangeliet, eller de glade Tidender om det Sidste-Dages Værk. Det er vor Pligt at meddele vore Medmennesker den Kundskab, vi have annammet, for at de kunne sammenligne den med den Religion, de allerede have, og vælge imellem begge.

Maaskee Mange af os, endog de Bedste, vilde blive beskjæmmede og ydmygede, dersom følgende Spørgsmaal gaves os: Have vi gjort vor Pligt mod Gud og vore

Medmennesker i denne Sag? Have vi tilfulde beviist vor Taknemmelighed mod ham, som velsignede os saameget med Aabenbaringer og evangelisk Kundskab, og at vi satte Priis paa disse Velsignelser ved at sprede de glade Tidender iblandt Menneskenes Børn? Og tilsidst, have vi gjort Retfærdighed mod vor hellige og store Religion, ved at fremsætte dens sande og rigtige Anskuelser, Grundsætninger, Vidnesbyrd, Beviser og Grunde paa den rette Maade?

At bevirke Ovenstaaende, saavidt som muligt, er Hensigten af vore offentlige Prædikeforsamlinger. Ved disse Forsamlinger skulde de Oprigtige af Hjertet, og det besøgende Publicum i Almindelighed, altid være istand til at samle Anskuelser, Grundsætninger, Grunde, Beviis, Prophetier, historiske Kjendsgjerninger, Advarsler og Vidnesbyrd, forenede med det store Værk, som nu er i Færd med at udføres. Disse Forsamlinger ere ikke bestemte, blot for at Præsidenterne, eller andre af Præstedømmet, kunne vise sig, „prate," „snakke," eller prunke med „høitravende Talemaader." Heller ikke ere de bestemte for at man skal gjentage den samme Tale om og om igjen, indtil det bliver trættende at høre, eller ligesom et Instrument med en eneste Streng, hvorpaa en Mand bestandig anslaaer een og samme Tone. Men vore offentlige Forsamlinger ere bestemte for at opfylde den ovenfor nævnte Hensigt, og maa bestyres saaledes, at de kunne opfylde samme. Det paaligger ingenlunde de Præsiderende personligen at udføre al Prædiken og alle Handlinger, men at fremkalde dem af Brødrene til Medhjælpere, som have Evne, Lyst og Anlæg, og som ikke mangle Kundskab i de hellige Skrifter, baade ældre og nyere, til ved Aandens Hjælp at fremsætte vor hellige Religions Sandheder og Lærdomme paa en saadan Maade, som er passende for Tilfældet og opbyggeligt og belærende for Tilhørerne. Ingen Andre burde kaldes til at prædike i de offentlige Forsamlinger; hvorfor det paaligger de Præsiderende, at lære at kjende Brødrene i Præstedømmet og deres forskjellige Naadegaver, og bruge dem overeensstemmende dermed. I disse Forsamlinger, om der endog skulde være Nogle, som blive fornærmede, eller rase over de fremsatte Sandheder paa Grund af det traditionelle Mørke, der hersker i deres Sind, burde dog Ingen kjedes, eller gjøres utilfreds, formedelst Talerens Uvidenhed, frastødende Manerer og Udygtighed. Thi om vi end ikke kunne fremsætte Mormonismen paa en lærd Maade, kunne vi dog bestræbe os for at fremsætte den paa en sømmelig, gavnlig og belærende Maade, som er vor hellige Religion og dens Ophavsmand værdig. Dette skylde vi Gud, os selv og vore Medmennesker. Vel forvente vi ikke eller fordre Fuldkommenhed, hverken i Udførelsen af denne, eller af andre Pligter, som paahvile Præstedømmet, men vort Motto er Fremadskriden i alle Ting, og naar de forskjellige Evner og Kræfter vækkes, næres, udvikles og bruges paa en skjønsom Maade, tvivle vi ingenlunde om, at ogsaa i denne Henseende en gavnlig og heldbringende Reform kan bevirkes.

Grundet paa Ovenstaaende, fremsætte vi følgende Spørgsmaal til de Præsiderende:

1) Bestyres Prædikeforsamlingerne, og afbenyttes Tiden i dem saaledes, at det er til Underviisning og Opbyggelse, baade for de Hellige og de Fremmede?

2) Ere vise og hensigtsmæssige Foranstaltninger og Bestræbelser gjorte, for at kalde og indbyde vore Medmennesker til vor offentlige Gudsdyrkelse? Eller monne de Hellige ikke ofte ere altfor ligegyldige og forsømmelige med at indbyde Venner og Bekjendtere til at høre Evangeliets glade Tidender? Og om Fremmede besøge

Forsamlingerne, finde de dem livlige, belærende og opbyggelige, eller matte, uopbyggelige og døde, alene oplivede ved den S t ø i, som Taleren foraarsager, saa at de Fremmede ikke alene tabe Lysten til selv at komme igjen, men ogsaa fraraade deres Venner og Bekjendte at gaae hen og høre os.

3) Vælge de Præsiderende saadanne Brødre til at prædike, som have de fornødne Evner og Gaver dertil; eller have de gjort sig fuldkommen bekjendte med de Evner, Gaver og Kræfter, som findes i deres respective Arbeidsmark, saa at de kunne anvende dem ved passende Leiligheder? Naar en saadan Broder fremkaldes, og de Hellige understøtte ham med deres Bønner, vil den Hellig-Aand staae ham bi, saa at han med Ild og Kraft, og med en inspireret Veltalenhed kan fængsle sine Tilhøreres Opmærksomhed og beherske dem ved Guds Magt. Den Præsiderende maa have Aanden af sin Kaldelse for at kunne vælge saadanne Mænd; men vi troe, at de findes i enhver Green, baade iblandt Ældster, Præster, Lærere og Diaconer; og det hører de Præsiderende til at udfinde og benytte dem.

4) Benytte isærdeleshed de unge Brødre af Præstedømmet sin Fritid til at samle sig nyttige Kundskaber ved Læsning og Betragtning af vore Skrifter, saa at de, naar de fremkaldes, kunne ved Aandens Hjælp og Ledelse frembære gamle og nye Ting af Hjertets og Hukommelsens Forraadskammer til Belærelse og Velsignelse for de oprigtige Sandhedssøgere? Eller gaae de tomme og uforberedte, saa at, om de fremkaldes i Forsamlingerne, de Intet have at fremlægge, hverken Gammelt eller Nyt, som er passende for Tilfældet eller opbyggeligt for Nogen?

5) Naar de Ældste skulle fremsætte Evangeliets „glade Tidender," gjøre de det da paa en saadan Maade, at det virkelig bliver et „Glædesbudskab;" eller monne ikke Mange, istedetfor at forkynde Evangeliets herlige Grundsætninger og opbygge et sandt System, begynde at rive ned paa de tilstedeværende Fremmede, bebreide dem deres Religion, saare deres Følelser, og af misforstaaet Iver prædike Fordømmelse, forinden de have gjort sig den Umage at oplyse Tilhørernes Forstand og blødgjøre deres Følelser ved en sand og indtrængende Skildring af Saliggjørelsens herlige Plan, og hvad Faderen i Himmelen agter at gjøre for sine Børn i denne Tid og Slægt?

Vi have stræbt saa kortfattet som muligt at fremsætte ovenstaaende Spørgsmaal og Bemærkninger for at vise, hvad der burde gjøres, og hvad der ikke burde gjøres. Præstedømmet vil selv være istand til at besvare disse Spørgsmaal, om vore Prædikeforsamlinger svare til deres Hensigt eller ikke. Dersom de gjøre, saa er alt vel! Hvis ikke, saa maae vi alle bestræbe os for at tilveiebringe en Forbedring i denne Henseende. Vi haabe, Brødre af Præstedømmet, at I ville give Agt paa de Vink, som Aanden her har givet, det er ikke fremsat til Bebreidelse for Nogen, men til Belærelse; og vi skylde Gud, vor hellige Religion, os selv og enhver sandhedssøgende Sjæl at stræbe efter den Fuldkommenhed, vi som Evangeliets Tjenere kunne opnaae ved at øve vore Evner, Kræfter og Naadegaver ved Hjælp af A a n d e n og O r d e t.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1838. (Fortsat fra Side 162.)

Den 14de, da vi vare lige ved at tage ind i Far West, kom mange af Brødrene ud for at møde os, og som ogsaa med aabne Arme ønskede os velkomne i deres Midte. Vi bleve øieblikkeligen modtagne i Br. George W. Harris's gjæstfrie Huus, og bleve behandlede med al mulig Forekommenhed, og vi forfriskede os med megen Tilfredshed efter vor lange og trættende Reise af det, som Brødrene bragte ind, der var nødvendigt til vor Vederqvægelse og Beqvemmelighed.

Efter at have opholdt os her to eller tre Dage, ankom min Broder Samuel med sin Familie.

Kort efter hans Ankomst, kom følgende Følelser paa mit Sind, medens jeg spadserede med ham og visse andre Brødre:

Motto for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Vort Lands Constitution, given af Frihedens Fædre. Fred og god Orden i Samfundet. Kjærlighed til Gud og Velvillie for Mennesket. Alle gode og gavnlige Love, Dyd og Sandhed fremfor Alt, og viis Bestyrelse leve evindeligen. Men Vee Tyranner, Pøbel, Aristokrati, Anarki og Torysme,*) samt alle dem, der anlægge eller bevirke uretfærdige og skadelige Processer, under Skin af Lov og Ret, hvadenten den saa er religiøs eller politisk. Opløft Frihedens Banner! Ned med alt Slags Præstebedrag, og lad alt Folket sige Amen! at ikke vore Forfædres Blod skal raabe fra Jorden imod os. Helligt være Erindringen om det Blod, hvormed vor Frihed er kjøbt.

Joseph Smith, jun.,
Thomas B. Marsh,
David W. Patten,
Brigham Young,
Samuel H. Smith,
George W. Hinkle,
John Corrill,
George W. Robinson.

Bibelske Spørgsmaal.

Hvem er Isai' Stub, som tales om i Esaias 11te Cap. 1ste til 5te Vers?

Sandelig, saa siger Herren: det er Christus.

Hvem er Riset, som skulde opgaae af Isai' Stub, omtalt i 11te Capitel 1ste Vers?

See, saa siger Herren: det er en Tjener i Christi Haand, som baade er en Efterkommer af Isai, saavel som af Ephraim, eller af Joseph Huus, til hvem stor Magt er given.

Hvem er Isai' Rod, omtalt i 11te Cap. 10de Vers?

See, saa siger Herren: det er en Efterkommer af Isai, saavel som af Joseph, hvem Præstedømmet og Rigets Nøgler retmæssig tilhører, som skal staae som et Banner, og som skal samle mit Folk i de sidste Dage.

Elias Higbee fremsatte følgende Spørgsmaal:

„Hvad menes ved Befalingen hos Esaias i det 52de Capitels 1ste Vers, der siger: Ifør Dig din Styrke, o Zion!? Og hvad hentydede Esaias til?

Han hentydede til dem, som Gud skulde kalde i de sidste Dage, og som skulde faae Præstedømmets Magt til at igjenbringe Zion og forløse Israel; og Styrken,

---

*) En Tory ɔ: Tilhænger af den gamle Stats- og Kirkeforfatning, og Forsvarer af uindskrænket Kongevælde i England.

Zion skulde iføre sig, var Præstedømmets Myndighed, som den havde Ret til ifølge Slægtlinien; ogsaa at gjenerholde den Magt, den havde tabt.

„Hvad skulle vi forstaae ved Udtrykket i 2det Vers, at Zion skulde gjøre sig løs af sin Halses Baand?"

Vi skulle forstaae derved, at den adspredte Levning opmuntres til at vende tilbage til Herren, fra hvem de ere afvegne; og, dersom de gjøre det, er Herrens Forjættelse, at han vil tale til dem, eller give dem Aabenbaringer; see 6te, 7de og 8de Vers. Zions Halses Baand ere Guds Forbandelser, som have hvilet over den, eller Levningen af Israel i deres adspredte Tilstand iblandt Hedningerne (Nationerne).

Far West d. 29. Marts 1838.

Til Præsidentskabet over Jesu Christi Sidste-Dages Helliges Kirke i Kirtland.

Kjære og høitelskede Brødre!

Formedelst vor Guds Naade og Barmhjertighed ankom jeg og min Familie i god Behold til Staden Far West, efter en lang og møisommelig Reise, som varede 2 Maaneder og 1 Dag. Ved Huntsville, 120 engl. Mile herfra, mødte Brødre os med forspændte Vogne og Penge for at hjælpe os frem paa vor Reise. Da vi kom 8 Mile nær Staden Far West, mødte en Escorte af Brødre os, nemlig: Thomas B. Marsh, John Corrill, Elias Higbee og adskillige Andre af Westens Trofaste, hvilke modtoge os med aabne Arme og varme Hjerter, og bød os velkomne til deres Samfunds Skjød. Ved vor Ankomst i Staden bleve vi hilsede fra alle Sider af de Hellige, som bød os velkomne til deres Arveland.

Kjære Brødre! I maae være forvissede om, at en saa kjærlig Modtagelse betalte os vel for vor lange syvaarige Trældom, Forfølgelse og Trængsel iblandt vore Fjender i Kirtlands Land; ja sandeligen, vore Hjerter vare fulde, og vi føle os taknemmelige til Gud den Almægtige for hans Godhed imod os. Enkelthederne af vor Reise, Brødre, kunne ikke vel nedskrives, men vi stole paa, at den samme Gud, som har beskyttet os, vil ogsaa beskytte Eder, og vil engang forunde os den Leilighed at see hverandre Ansigt til Ansigt, og fortælle om vore Lidelser.

Vi have hørt om Ødelæggelsen af Trykkeriet, hvilken vi formode er bleven foranlediget ved Sognepartiet, eller rettere ved Aristokraterne eller Fredsforstyrrerne.

De Hellige her have foranstaltet om et Værelse for os, og sørget for vore daglige Fornødenheder, som ere bragte ind fra alle Kanter af Landet for at gjøre det hyggeligt for os; saa at jeg har intet andet at gjøre, end at arbeide i det Aandelige, eller varetage Kirkens aandelige Anliggender.

Besværingerne i Kirken vare blevne behandlede, før min Ankomst hid, af et skjønsomt Høiraad, tilligemed Thomas B. Marsh og David W. Patten, hvilke handlede som Præsidenter pro tempore over Zions Menighed, idet de bleve beskikkede dertil ved Raadets og Menighedens Stemme. William W. Phelps og John Whitmer ere blevne afskaarne fra Kirken, men David Whitmer staaer endnu. De Hellige ere nu for Tiden enige, og Fred og Kjærlighed hersker overalt; med eet Ord, Himlen smiler paa de Hellige i Caldwell. Forskjellige og mange ere de Løgne, der ere strevne fra hiint til dette Sted, men de have Intet udrettet. Vi ere ikke urolige for, at Fjenden skal have nogen Magt til at skade os paa dette Sted.

Broder Samuel H. Smith med Familie ankom hid i god Helbred strax efter os. Brødrene Brigham Young, Daniel S. Miles og Levi Richards ankom hid paa samme Gang som vi. De vare med os paa det Sidste af vor Reise, som endte meget tilfredsstillende for os; de ere ogsaa

vel; de have sørget for Hjem for deres Familier, og ere nu i Færd med at pløie Marken for Sæd.

Eftersom mine Fjender i de sidste syv Aar have forfulgt mig med ondskabsfulde og plagende Processer, vare mine Affairer bragte i en saadan Uorden, at jeg ikke var istand til at forlade dem i saa god en Tilstand, som jeg havde haabet; men dersom der ere nogle Urigtigheder, skulle de alle blive tagne i Betragtning, saavidt som Herren vil give mig Leilighed og Evne dertil. Siig til alle Brodrene, at jeg ikke har forglemt dem, men erindrer dem i mine Bønner. Siig til Moder Beaman, at jeg erindrer hende, ligeledes Broder Daniel Carter, Broder Strong med Familie, Broder Granger og Familie; jeg kan ikke opregne dem alle af Mangel paa Plads, jeg vil just nævne Broder Knight, Biskoppen osv.; min bedste Hilsen til dem alle, og jeg anbefaler dem og Guds Menighed i Kirtland til vor himmelske Fader og hans Naades Ord, som er istand til at gjøre Eder vise til Salighed.

Jeg vil just sige til Broder Marks, at jeg saae i et Syn, at da han blev forfulgt af en utallig Hær af Fjender, og som de pressede haardt ind paa ham og vare ved at omringe ham, og havde ligesom erholdt nogen Fordeel over ham, kom en gloende Vogn nær Stedet, og Herrens Engel udstrakte sin Haand til Broder Marks og sagde til ham: „Du er min Søn, stig op her," og strax blev han løftet op i Vognen, og kjørte bort i Triumph fra sine Fjenders Midte. Og atter sagde Herren: jeg vil opreise Dig til en Velsignelse for mange Folk. Enkelthederne af den hele Sag kunne ikke skrives denne Gang, men Synet blev øiensynligen givet mig, for at jeg kunde vide, at Herrens Haand vilde være over ham til Beskyttelse.

Jeg oversender til Dem Mottoet for Jesu Christi Sidste-Dages Helliges Kirke.

Vi forlode Præsident Rigdon 30 Mile paa denne Side Paris i Illinois, paa Grund af Broder George W. Robinsons Hustrues Sygdom. Igaar ankom Broder Robinson hid og underrettede os om, at hans Svigerfader (S. Rigdon) var i Huntsville, opholdt paa Grund af hans Hustrues Ildebefindende. De vilde sandsynligviis snart være her.

Udvalgte Frøsorter af alleslags Frugt, ligeledes en god Race af Qvæg er meget efterspurgt; og Heste af det bedste Blod, og alleslags Have- og Græsfrø vilde man have meget Brug for paa dette Sted.

Med megen Agtelse underskriver jeg mig som Eders Tjener i Christo

Joseph Smith, jun.,
Præsident over Jesu Christi
Sidste-Dages Helliges Kirke.

Arbeidet vedblev at forfremmes i England, og som Ældsterne Richards og Russell tilforn vare blevne kaldte til Preston for at berede sig til at afgaae til Amerika, blev en General-Conference holdt i Maadeholdenheds-Salen (the Temperance Hall) i Preston, Søndagen den 1ste April, i den Hensigt at sætte Menighederne i Orden osv. Broder Joseph Fielding blev valgt til Præsident over hele Kirken i England, og Willard Richards og William Clayton bleve valgte til hans Raadgivere og bleve ordinerede til Præsidentskabet og Overpræstedømmet. Dette var den første Underretning, Ældste Richards havde faaet om, at han skulde vedblive at arbeide i England. I denne Conference bleve 8 Ældster ordinerede, iblandt hvilke vare Thomas Webster, og flere Præster, Lærere og Diaconer; omtrent 40 bleve confirmerede, som forhen vare blevne døbte; omtrent 60 Børn bleve velsignede, og 20 Medlemmer bleve døbte den Dag. Confe-

rencen varede uden Ophold fra Kl. 9 Formiddag til Kl. 5 Eftermiddag. Omtrent 50 af Præstedømmet mødte i Raadet om Aftenen.

Præsident Rigdon ankom til Far West med sin Familie Onsdagen den 4de April, efter at have havt en møisommelig Reise, paa hvilken hans Familie havde lidt meget.

Far West den 6te April 1838. Overeensstemmende med den Beslutning, som fattedes af Zions Høiraad den 3die Marts 1838, forsamledes de Hellige i Missouri paa dette Sted, for at feire Aarsdagen for Indstiftelsen af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige og at forhandle Kirkens Anliggender; Joseph Smith, jun., og Sidney Rigdon præsiderede.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Cholera er udbrudt med stor Heftighed i Japan. — De seneste Efterretninger fra China melde, at Englænderne have ødelagt 126 Sørøverskibe, erobret 562 Kanoner, dræbt 372 Sørøvere og taget tilbage 6 Skibsladninger og 54 Matroser. — Ifølge de seneste Efterretninger er der i hele det asiatiske Tyrki udbrudt Opror. — Fra Australien meldes, at en Ildebrand har ødelagt det Halve af Staden Auckland. — Den 9de October hjemsøgtes Corfu (een af de Joniske Øer i Middelhavet) af et stærkt Jordskjælv, hvorved Jorden hævede sig betydeligt, til stor Skræk for Indvaanerne. — Den 10de October føltes stærke Jordrystelser paa flere Steder i Italien. — I Portugal have flere stærke Jordskjælv fundet Sted, hvilke have foraarsaget megen Skade. — I Sevilla i Spanien har et stærkt Jordskjælv beskadiget de fornemste Bygninger. Ogsaa paa mange andre Steder i Spanien har man sporet stærke Jordskjælv. — Sidst i October rasede der i Genf i Schweitz en frygtelig Storm, hvorved en Mængde Baade og andre Fartøier forulykkede, Tagsteen og Skorsteenhætter bleve revne væk, saa at i de tre Dage, Stormen rasede, neppe Nogen turde vove sig ud i det Frie. — I Stettin har en Ildebrand ødelagt en Dampmølle, et Dampbageri, en Mængde Korn og alle Maskinerier. Skaden anslaaes til 300,000 preussiske Daler. — I Drammen i Norge har en Ildsvaade ødelagt 7 Hovedbygninger med tilhørende Udhuse. — Skruedampskibet „Weener“ er sunket paa Reisen fra Leer til Amsterdam; Mandskabet er reddet. — Hamburger-Barkskibet „Franciska,“ bestemt til Donna Franciska, er totalt forlist, af de 48 Passagerer omkom dog kun tre. — Amerika: Jerndampskibet „Ice King“ kom i Brand den 23de October i New York Havn, og blev totalt ødelagt. — Dampskibet „H. D. Newcomb“ sank i Mississippifloden den 25de Octbr. Passagererne bleve reddede. — Skonnerten „A. J. Ward“ er i Nærheden af Norfolk totalt forlist den 24de October med Alle ombord. — Cholera raser fremdeles med Heftighed i Guatemala. — I Mexico har der staaet et Slag mellem Generalerne Miramon og Vidaurri; sidstnævntes Tab angives til 500 Døde og 2,000 Mand, der toges til Fanger, samt hele hans Artilleri.

Contoirets Tilgodehavende den 20de Novbr. 1858.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	80	Rdl.	4	Mk.	6	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	45	—	3	—	11	—
Fredericia.	P. Nielsen	112	—	2	—	4	—
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	798	—	5	—	15	—
Lolland.	P. Petersen	319	—	5	—	3	—
Bornholm.	R. Nielsen	287	—	4	—	8	—
Vensyssel.	A. Weibye	187	—	„	—	1	—
Skaane.	N. Damm	704	—	4	—	11	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	819	—	3	—	„	—
Stockholm.	G. Ohlson	483	—	1	—	5	—
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	361	—	3	—	3	—
Skive.	H. Jensen	252	—	4	—	„	—
Götheborg.	M. Nilsson	278	—	4	—	12	—
Norrkøping.	O. Nilsson	754	—	2	—	12	—
	Diverse Debitorer . . .	221	—	3	—	10	—
	Summa	5708	—	5	—	5	—

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
G. Ohlson, Stockholm	10	„	„
P. Pedersen, Lolland	40	„	„
R. Nielsen, Bornholm	5	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	60	„	„
Summa	115	„	„

Indhold.

Notice.

Herved bekjendtgjøres, at Søren Nielsen Lyngaae og Søn, Niels Sørensen, begge af Aarhuus Conference, ere udelukkede af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.